

Consequenter, især naar man vil opfatte Forholdet saaledes, som den foregaaende Finantsminister, der — for at holde os til Sædtillæg — meente at have fuldstændig Raadighed til at fortolke Bestemmelserne om Sædtillæg, uden Hensyn til, hvad Finantsloven eller den lovgivende Magt sagde.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg maa fastholde min Anskuelse om, at Finantsloven er en Bevilling til Ministeriet, dens Bestemmelser ere altsaa facultative. Det forekommer mig at være klart, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den Enkelte har en Ret til at fordre sit Sagetillæg beregnet paa en vis Maaade, maa finde sin Afgjørelse i den Lov, som specielt omhandler dette, og ikke i den enkelte Finantslov. Det er umuligt Andet, end at der i de aarlige Finantslove ligesom i ethvert andet menneffeligt Værk kan indløbe Feil og Misforstaaelser; skulde da nu en tilfældig Feiltagelse ved en af Finantslovens Poster give den Vedkommende en Ret, som den paagjældende Lønningslov ikke hjemler? Og skulde den Omstændighed, at en urigtig Bestemmelse var kommen ind i Finantsloven, gjøre det til en Pligt for Ministeren at udbetale det urigtige Beløb? Det forekommer mig, at man neppe kan fastholde denne Paastand, og jeg maa gjentage, hvad jeg før sagde, at jeg troer, at det ogsaa fra selve Repræsentationens Side er betænkeligt at opstille denne Regel.

Ordføreren: Det er netop imod den Anskuelse, som den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet nu fremkom med, at der er blevet protesteret fra Udvalgets Side, og jeg troer ogsaa, at han let vil erkjende, at den Grund, han anførte, og som var den eneste, han anførte, nemlig, at der kan komme Feil ind i Finantsloven, ikke holder Stil. Jeg troer ikke, at man maa gaae ud fra, at Finantsloven bestaaer af Feil, men jeg troer derimod, at man maa gaae ud fra, at det er vel overveiet og rigtigt, hvad der staaer deri, og at Bevillingerne ikke komme derind ved Feiltagelser. Skulde Finantsministeren uden Videre

kunne regulere Sædtillæggene uden Hensyn til, om de ere bevilgede eller ikke, vilde vi komme til et Normalbudget i Stedet for en aarlig Finantslov, som bevilger, hvad der skal bruges i Finantsaaret.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Det vilde ganske vist være i højeste Grad besynderligt, om jeg vilde paaataa, at Finantsloven bestod af Feil; det har jeg aldrig hverken sagt eller meent; men, at der i Finantsloven ligesom i hvilkensomhelst anden menneffeligg Act kan indløbe Feil, troer jeg dog ikke, at den ærede Ordfører vil benægte Muligheden af.

Lehmann: Det er ganske vist rigtigt, at Finantslovsforslaget i sin Heelhed maa betragtes som en Begjæring, stillet fra Regjeringens Side, og at de Bevillinger, der gives, ere Bemyndigelser til at bruge Penge til opgivne Niemed og under den fornødne Control, men jeg troer dog, at denne Sætning ikke kan finde den Anvendelse, som den høitærede Kirke- og Underviisningsminister i dette Dieblik har givet den; thi for det Første talte han, som om Bevillingen var en eensidig Act fra Folkerepræsentationens Side; men det er den ikke; den bliver først Finantslov, naar den faaer Kongens Stadsfæstelse, og har da ogsaa indeenfor sit Omraade ganske den samme forbindende Kraft som andre Love, som Regjeringen naturligtvis skal fuldbyrde; og dernæst stiller Sagen sig paa en særegen Maaade, naar der er Tale om en Bevilling, som kan begrunde et Netskrav for den Enkelte. I saadanne Tilfælde vil Finantsministerens Beslutning om Sagen være afviist i det Dieblik, da Sagen har faaet sin Afgjørelse gennem Finantsloven; jeg troer ikke, at Finantsministeren kan være berettiget til at forholde Vedkommende, hvad der ikke blot er erkjendt at tilkomme ham af den bevilgende Myndighed, men ogsaa har faaet kongelig Sanction. Jeg forstod det ogsaa sidst saaledes, at den nuværende Finantsminister er fuldkommen enig i den Opfattelse, der idag er bestridt af hans ærede Collega; men deri kan jeg jo tage feil.